

SUPER-CHARLIE

& BAJSEXPLOSIONEN

Camilla Läckberg
Therese Vildefall

BONNIER
CARLSEN

Hej! Det är jag som är Super-Charlie.
När jag föddes krockade två stjärnor
som irrat sig bort från sina banor.
Det bildades ett magiskt stjärnstoft
som landade på mig. Därför har jag
superkrafter.

Som att jag kan flyga och har superhörsel och röntgensyn ...

... och så kan jag bli osynlig och superstark – men bara
om det finns katthår i närheten!

Men det är inte så många som vet att jag har superkrafter. Det vet faktiskt bara mormor, min kompis ekorren i granen och min lillasyster Polly. (Polly har förresten en egen superkraft – hon kan hypnotisera människor med sina ögon. Som tur är har jag listat ut hur man får stopp på henne: med pussar!)

Inga andra vet om att jag inte är en vanlig pojke. Inte ens min ...

Jag tycker om att vara en superhjälte. Men ibland kan det vara tråkigt att veta mest och att kunna precis ALLT ...

I en vanlig stad bodde en ganska ovanlig familj. Och just den här kvällen var extra ovanlig, för trots att det var sent hade ingen gått och lagt sig. Super-Charlie, mamma, pappa, storebror, storasyster och mormor, alla var vakna.

Till och med lillasyster Polly. Hon hade precis lärt sig ett nytt ord.

Alla var upptagna med att packa. I morgon skulle nämligen hela familjen åka till Spanien på semester. I en hel vecka!

Det blev många väskor, trots att man bara fick ta med sig det allra viktigaste.

Mamman tyckte det var viktigt att vara beredd på allt som skulle kunna tänkas hända. ”Utifall att”, sa hon.

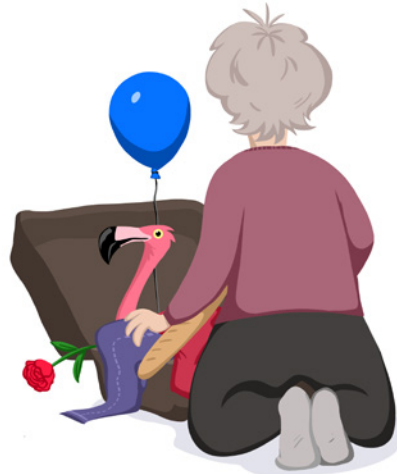
”Det är viktigt att klä sig snyggt på semestern”, sa pappan och packade ner sin tionde färgglada skjorta.

”Och tänk om hotellrummet är tråkigt”, sa mormor. ”Då är det viktigt att ha nåt som piffar upp.”

Storebror och storsyster packade ner alla sina favoritsaker. De var lika viktiga allihopa, tyckte de.

Super-Charlie bara suckade. Själv hade han förstås packat klart för länge sen.

Vid frukostbordet morgonen därpå berättade mormor vad man skulle tänka på när man var på semester.

”Glöm inte solkräm och att dricka mycket vatten. Och när vi kommer till hotellrestaurangen ...”

”Bajs, bajs, bajs, BAJA!”

Polly överröstade mormor.

”Just det”, sa mormor fundersamt. ”Diarré är vanligt när man reser. Det är verkligen inte särskilt trevligt. Rätt förfärligt faktiskt!”

”Men mormor!” sa pappan och mamman i mun på varandra.

”Ja, ja”, sa mormor. ”Vi behöver inte prata om det nu. Men så har vi ju det här med språket. Jag kan visserligen lite spanska, men ...”

”Inga problemos”, sa pappan självsäkert. ”Jag pratar flytande spanska.”

Super-Charlie hajade till. Kunde pappan något som han, en superhjälte, inte kunde?

”Jaså?” sa mamman. ”Det har du aldrig berättat.”

Pappan nickade stolt:

”Jovisst. Man skulle till och med kunna säga att jag är rena experten. Eller som man säger på spanska: *el experrrto!*”

”BAJS!” sa Polly.

”Jag ser INTE fram emot den här resan”, klagade Super-Charlie inför ekorren en stund senare. ”Pappa säger att han kan spanska medan jag inte kan ett endaste ord. Och Polly, hon har fått bajs på hjärnan!”

Ekorren hummade.

”Och vad var det för ord som mormor sa”, fortsatte Super-Charlie.
”Di-nånting.”

”Di-nånting”, säger du, sa ekorren och hummade igen. ”Kan du förklara lite närmare?”

”Nej”, sa Super-Charlie. ”Det enda jag vet är att man inte ska prata om det. Det är nämligen FÖRFÄRLIGT.”

Ekorren gjorde sitt bästa för att hjälpa Super-Charlie att lista ut vad det där di-ordet var.

”Dinosaurie, direktör, diskotek?”
frågade ekorren.

Charlie såg tveksam ut.

”Nähä? Men vad sägs om
diagram, dillknippe, diamant?”
fortsatte ekorren.

”Nej, nej och nej”,
svarade Super-Charlie.

Ekorren vankade av
och an en lång stund.

”Jag har det!” skrek
han plötsligt. ”Diarré?”

”JA!” sa Super-Charlie.

”Det var ordet! Men vad betyder det?”

Ekorren skuttade fram till Super-Charlie och sa med
låg röst: ”Det är verkligen inget att leka med. Diarré
är inget mindre än en BAJSEXPLOSION.”

”Bajsexplosion?” sa Charlie och rös.

”Bajsexplosion”, nickade ekorren.

Super-Charlie tänkte på bajsexplosioner ända tills taxin kom för att
köra dem till flygplatsen.

Super-Charlie hade sett fram emot en lugn stund på flygplanet, men han kunde inte ha haft mer fel. Det pratades, skrattades, skreks och snarkades, överallt och hela tiden.

”¿Necesitas algo?” frågade en flygvärdinna på spanska och log brett.

Pappan nickade och förklarade för alla runtomkring:

”Vi ska akta oss för alger i necessären.”

Han log tillbaka mot flygvärdinnan, som såg lite osäker ut och gick därifrån.

Super-Charlie surade.

”Varför kan inte jag prata spanska?” viskade han till mormor. ”Det borde väl finnas nån sorts språk-superkraft som bara jag har?”

Mormor skrattade.

”Vissa saker kanske man måste lära sig på det vanliga sättet.”

Super-Charlie tyckte att det lät onödigt. Han var ju trots allt superhjärte.

I Spanien var det jättevarmt. För varmt, tyckte Super-Charlie. Men alla andra trivdes hur bra som helst. Varje dag låg de vid poolen. Pappan pratade spanska med personalen och runt solstolarna gick det maskotar i fåniga dräkter. En av dem verkade särskilt intresserad av mormor. De pratade länge. Våldigt länge, faktiskt.

”Vad sa den där elefanten, egentligen?” frågade Charlie mormor när maskoten äntligen gått därifrån.

”Åh, inget särskilt”, sa mormor och log lite.

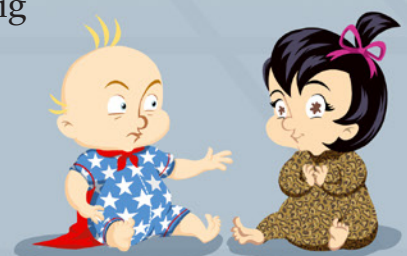
Charlie fnös. Det var definitivt något mystiskt med den där maskoten. Men Charlie hann inte fundera mer på det för Polly började skrika ”BAJS!” jättehögt.

Då mindes plötsligt Charlie vad ekorren hade sagt!

När ingen tittade kröp han fram till Polly och berättade om det där med diarrén och bajsexplosionen.

Polly satt tyst och alldeles stilla. Hon hade aldrig sett lyckligare ut.

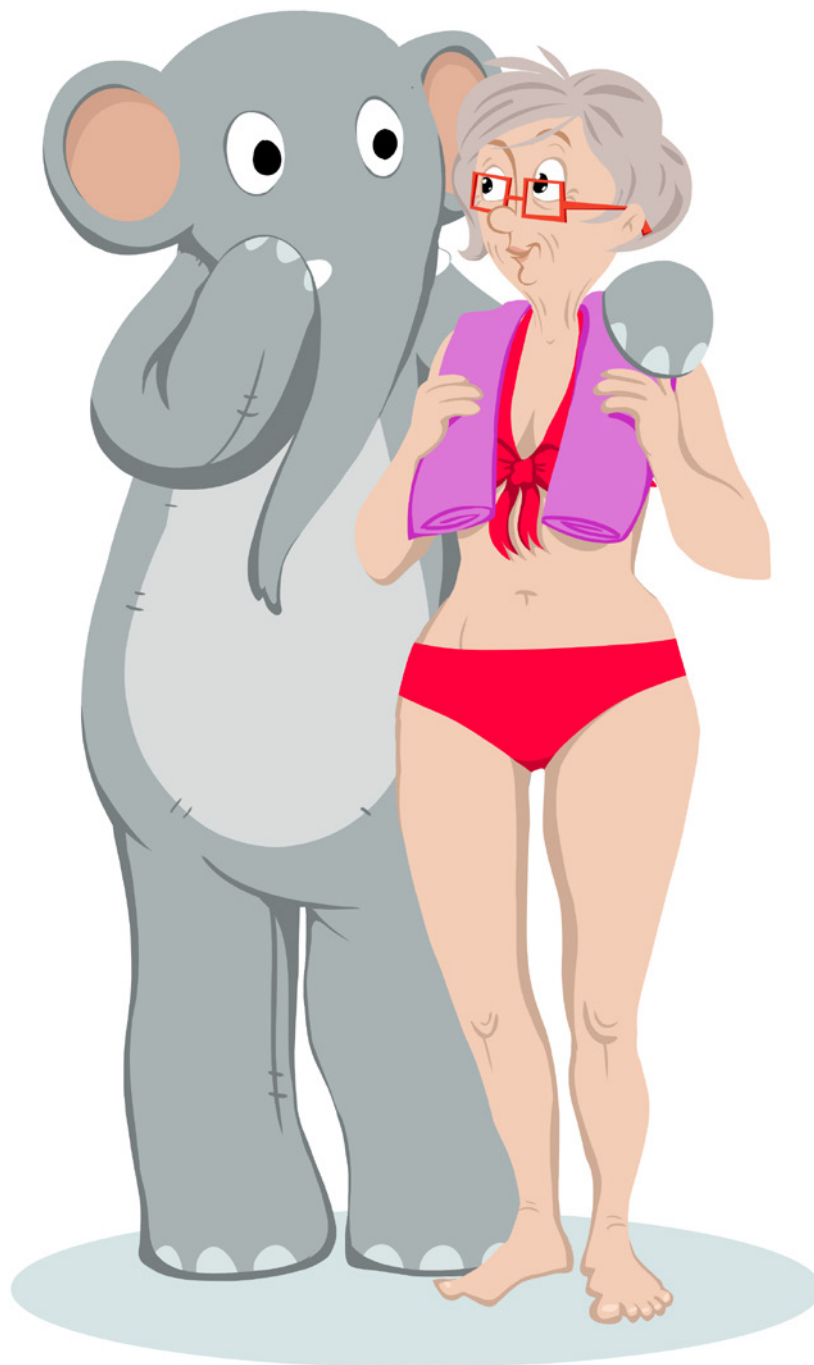

Nästa morgon stötte de på maskoten igen. Han tog mormor lite åt sidan och pratade med henne på spanska. Det såg mycket hemligt ut. Mormor bara nickade.

”Nä nu ...”, muttrade Super-Charlie. ”Vad är det egentligen för fuffens som pågår?”

Han fnös och lämnade mormor med den skumma elefanten.

”Jag FATTAR inte varför jag inte kan spanska. Jag är ju superhjälte, jag kan ALLT!” sa han, högre än vad han tänkt.

Då hördes plötsligt en hes och skrämig röst: ”Kan ALLT!” härmade den. ”En riktig superhjälte, minsann! Ha ha ha!”

Super-Charlie tittade upp. Han trodde varken sina ögon eller öron. En stor papegoja flög i cirklar ovanför honom. Charlie stirrade argt på fågeln, men den bara fortsatte:

”ALLT! Han kan ALLT! Jag ska ALLT visa vad jag tycker om det!”

”Äh, lägg av!” sa Super-Charlie och vände sig om för att gå därifrån. Han förstod att det inte var någon idé att bråka med den där ouppfostrade fågeln. Charlie tog några bestämda steg när ...

... SPLATT!

Det här var helt klart den sämsta semestern som Super-Charlie hade varit med om.

Vid middagen var Super-Charlie fortfarande sur. Det blev inte bättre av att kocken fullkomligen vrålade ut:

”AHORA HAY PIZZA!”

”Det måste ha blivit fel”, sa pappan förskräckt. ”Vi har inte beställt nån haj-pizza.”

”Haj-pizza? Bläää!” tjöt alla barn i närheten.

En bit bort satt papegojan och flinade.

Charlie vände sig om för att viska något elakt om fågeln till mormor ... men, vart hade mormor tagit vägen? Hon satt ju här alldeles nyss!

Där! Mormor var på väg ut från matsalen. Super-Charlie skyndade efter. Hon svängde runt ett hörn och gick in genom en dörr som stängdes rakt framför näsan på honom.

På dörren satt en stor skylt. Super-Charlie försökte läsa, men den var förstås på spanska.

Plötsligt hörde han ett bekant skratt.

”Letar du efter nån, superhjärte?”
fnissade papegojan. ”Det är väl bara att öppna dörren!”

Men hur mycket Super-Charlie än tryckte och knuffade gick dörren inte att rubba. Han gav upp och gick tillbaka till matsalen utan att ens se åt papegojan.

När mormor dök upp en stund senare såg hon alldeles trött och svettig ut, som om hon hade sprungit flera mil i värmen.

På hotellet nästa morgon satt Polly och stirrade intensivt på toadörren.

”Vad gör du?” frågade Super-Charlie.

”Schh”, sa Polly. ”Jag väntar.”

Super-Charlie såg förvånat på henne.

”Väntar på vadå?”

”På en BAJSEXPLOSION, förstås!” sa hon och log med hela ansiktet. ”Varje gång nån går på toa sitter jag här och väntar. Det har jag gjort ända sen det där du berättade. I morgon åker vi ju hem, så det måste hända snart!”

Super-Charlie skakade på huvudet. Hade alla blivit galna?

”Undrar vem som får den? Bajsexplosionen, alltså”, sa Polly.

”Hoppas mamma, hon är där inne nu.”

